TIL

BRUDENS FORÆLDRE.

TIRSDAG DEN 17. MARTS 1891.

Mel.: Aa kjøre Vatn, aa kjøre Ved.

Naar Solen varsler den unge Vaar
Og bringer Lys og Glans tilstede,
Naar Træer knoppes og Lærken slaar,
Da bygger Fuglen helst sin Rede.
Sig, husk tilbage, var det netop ej
Dengang »im wunderschönen Monat Mai« —
Held den, der faar
I Ungdoms Aar
Et Bo, et Hjem — og Hjemmets Hygge!

Fra Jyllands Kyst drog de tvende ud,
Og langt mod Nord dem Havnen vented;
Dog føje efter gik der herfra Bud,
Man savned dem, og hid dem hented.
Men Jydens Gjæstfrihed de bragte med,
Og Venner samled de paa dette Sted,
Ej kun i Sus,
Med aabent Hus,
Men altid og med aabne Arme.

Og Reden lunedes mer og mer
Ved ubrudt Flid og ivrig Stræben,
Men efter Arbejd man dem altid sér
Med frisk Humør og Smil paa Læben.
Og Børneflokken samme Spor har søgt
Ved Mammas Ømhed og ved Pappas Røgt,
Den knyttet er
Til Hjemmet her
Ved tusind kjære, glade Minder.

Ja, den, som flyver fra Reden nu,
Og den, som hurtig følger efter,
Vil altid hænge med barnlig Hu
Ved Hjemmet og hvad dertil hefter.
Saa gid de altid, naar de gæster det,
Maa finde alting, som de ønsker ret:
Sundhedens Væld,
Humør og Held
Tag varigt Bo bag disse Mure!

Leerjohn

Kjøbenhavn. – Nielsen & Lydiche